

CATALUNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

Pietat en nom de 1.012 víctimes anònimes

El diumenge pròp passat el comitè pro presos de les organitzacions sindicalistes acompanyat d'alguns advocats coneguts en les tertúlies d'esquerra, han celebrat, en el teatre del Bosc, un miting solemne, en senyal de donar per recomensada una campanya faranduera en favor dels companys entortolligats en les malles de la justícia.

El públic, que no omplienava pas el local, i és, potser, la primera vegada que en un teatre dona mesurabilitat al formidable contingent proletari organitzat, fins ara incommensurable senyal de la devallada experimentada, assentia emotivament a les veus que en nom de la compassió o d'una justícia, aparentment, més humana, demanaven la llibertat dels que en les lluites socials caigueren entrampats entre reixes.

Està clar que no podem pas assentir als punts de vista jurídics del orador, tots en demanar una revisió de processaments des del moment que llurs companys en tribuna es dirigien als poders públics exigint l'alliberament de tots els presos, inclús els autors de delictes evidentment comprovats. Per a què perdre paper i temps estudiant una nova sentència, si a la fi es deuen alliberar a tots els delinqüents anomenats socials?

Pero, no és pas el nostre objecte destorbar la campanya solament humanitària dels mitinaires. Nosaltres igual que ells, i amb raó i desinterès que ells, demanem pietat i clemència en nom d'una munió de víctimes desconegudes ara, però que fatalment cauran, si es deixen els crims de dos o cinc anys sense la deguda sanció.

Són molts els que creuen que una onada de pretoli que, arribant fins a les grades del trono, indultava a tots els reus de Cullera, és la responsable de la era de crims que estem atressant. Un poc arranjat sentimentalisme ocasionà a la ciutat de Barcelona 1012 víctimes segons estadístiques del Sr. Sastre. 1012 víctimes que també cauran en el període de 1920-1930, si triomfa la falsa pietat.

De la mateixa manera que En Maura es negava a redimir als presoners que es troven en mans de Abd-el-Krim, en nom de les víctimes anònimes, per tant indefenses, que caurien amb les bales comprades amb el preu del rescat, aiximateix nosaltres entre els presoners responsables que ja tenen familiars, advocats i companys que els amparen i les víctimes ignoscentes i desconegudes, sense ningú que les defensi, ens inclinarem a favor de les últimes.

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

La fórmula dilatòria que va inventar el Govern per anar tirant una altra mesada i poder seguir mangonejant, li ha resultat contraproductiu. En Weyler, amb la pruija d'anar a pagès, a casa seva, i horripilat per lo que vegé a Melilla, se'n tornà ràpidament a Madrid i lo mateix féu als pocs dies la famosa Comissió de l'Estat Major que ell presidia; i ja tenim als ministres en dansa per a escoltar a En Weyler, i estudiar el dictament de la Comissió, i barallar-se per si s'acceptava o no el dictamen que ells anticipadament donaren per acceptat i prometeren palesament complir-lo. I sobrevingué la crisi.

El Rei se'n anà a Madrid a corre-cuita per si podia evitar-la, però hi hagué entre els ministres un parell d'homes formals, especialment En Villanueva, i la crisi es plantejà amb caràcter total. Triomfaren els ministres *guerreros*.

A En Villanueva l'ha substituït En Suàrez Inclán; a En Chapaprieta, Armiñán; a En Gas-set, Portela.

I el bo del cas és que ara els ministres *guerreros* s'han tornat pacifistes, i diuen que al Marroc no es tirarà ni un tret més. El diable que els entengui!

Aquest nou Ministeri, forrat de vell, sols anirà fent la piu-piu, fins que un altre contratemps el tombi en orris per a donar pas a un Ministeri Romanones, que és l'hereu forçós del conglomerat que ens governa, perquè amb l'heterodoxe don Melquiades no hi ha que pensar-hi. Ell mateix s'ha barrat el pas.

L'acuirat "España", embarrancat, sembla que no té salvació possible. Déu faci que el sinistre simbolisme no continuï...

Els salvatges del Cap Juby s'han sotmès. La petita expedició de tropes espanyoles enviada allí fou suficient per aconseguir-ho.

França té ara en aquella regió un bon camp d'atterratge per a les seves aeronaus. Aquesta nova finesa d'Espanya tampoc ha servit per a que França ens sigui lleal al Marroc. Abd-el-Krim es sosté i progressa mercès als colonistes francesos, diguem-ne el Govern francès. En lo que es refereix al Tractat de comerç, tampoc és més amigable l'actuació francesa, i en la qüestió de Tànger... Veritat és que ara França ha liquidat el préstec que Espanya li féu de 450 milions en acabar-se la Guerra gran, però això, més que un bon símptoma d'amistat, pot ésser un pas en ferm per a millorar la seva situació

diplomàtica. El cert és que el vas de la paciència d'Espanya està a punt de sobreixir-se i que el projectat viatge de don Alfons a Itàlia els mateixos francesos l'interpreten com un sospitós canvi d'orientació de la política exterior d'Espanya. Qui, sinó França, en tindrà la culpa?

L'altre dia indicàvem que Itàlia vol intervenir en la qüestió de Tànger. Un vaixell de guerra està fondejat al seu port, i els *carabinieri* desembarcats continuen fent el *papu* en la ciutat tangerina. Si Bèlgica, moguda per França, també pren part en la dansa, no tardarem en veure altres nacions ballant, perquè són totes les del món a quines interessa l'equilibri, millor dit, la llibertat del Mediterrani.

Els atracaments ocorreguts a Gijón i a Madrid mateix, han esparverat al Govern.

Que tal volta es pensava que es podia jugar amb foc a Barcelona impunement?

ESPANYA ENFORA

L'horrible catàstrofe ocorreguda al Japó, en certa manera més espantosa que la del mateix universal diluvi, ha posat en segon terme el perillós gest d'En Mussolini contra Grècia per l'horrorós assassinat de la comissió italiana en Janina.

La violenta presa de la ciutat i la illa de Corfú, i algunes altres als grecs, per la esquadra italiana, constitueix un *casus belli* indubtable, encara que En Mussolini ho disfressi com França al possessionar-se del Ruhr.

Els grecs sembla que es disposen a guerrear. Deuen confiar més en aquella sentència de la nostra terra: "embolica que fa fort", que en les pròpies forces, tan migrades com són.

Tots els Balcans s'han commogut, i a hores d'ara el gran vesper oriental ja bull com en els pitjors temps del passat segle.

L'Entente també està com si un llamp l'hagués ferit de mort, i la ridícula Societat de les Nacions, artífici inventat per l'Entente victoriosa per a veure de legalitzar les seves abusives imposicions, ja es pot donar per morta i enterrada. Mussolini li ha aplicat la punta del peu de sa dictatorial sabata.

A França aquest sorollós i greu incident li ve que ni d'encàrrec per a seguir sa campanya del Ruhr amb tota impunitat. Stresseman prou que es mou i es posa a to per a solucionar pacíficament aquest esglaiador afer, però En Poincaré l'escolta com si sentís ploure.

La moral i la economia

La sirenesca suggestió dels moderníssims trucs del vici, talment com les *revues* de que parlàvem l'altre dia, es la boira rosada que amaga els estimbals i avencs de la misèria humana. Ai del que hi entra! Als qui han tingut la desgraciada idea d'anar a presenciar les escenes de fortíssim picant que tant donen que dir, en aquesta Barcelona dels escàndols, jo els hi proposaria un esforç més de visió: que imaginessin un quadro més de la *revista*.

Tota vegada que els és tant seductora la nuditat viva, jo els brindaria un espectacle de nuditat major. Jo els demano que deixin els ulls de carn i segueixin en esperit la vida i la mort d'aquelles desgraciades, d'aquelles dotzenes o cents de dones, que oferint avui a la vista animal un cos impur i ja làs i sollat, demà hauràn de mostrar les mateixes nues carcasses, extenuades i sense honra devingudes carn d'hospital i carn de dissecció, en els tristos llocs on fan cap totes les desferres humanes.

I la derrota de la carn, no és res en comparança amb la derrota de l'esperit. Penseu, espectadors, que al davant heu tingut no sols cossos, sinó ànimes nues, amb tota la íntegra nuditat de llur perdició. En direu, això, un bell espectacle?

No temin els que trovin que mes paraules son de sermó de missions. No insistiré, perquè no és feina meua, en consideracions ultraterrenals. Jo em limitava a fer memòria de la transcendència social i àdhuc econòmica dels fets de corrupció moral, dels quals l'espectacle de que hem començat parlant és l'actual culminació i en certa manera la síntesi.

Els socialistes i llurs deixebles d'esquerra i dreta, s'esgargamellen cridant que el món està desorganitzat. I és hora de preguntar: qui el desorganitza? És el Capitalisme, el *papu* incert i fantasmagòric que ells s'han inventat? Si el Capitalisme és quelcòm indefinit, imprecís i equívoc, la seva responsabilitat en els mals del món serà també indefinida, imprecisa i dubtosa. Però hi ha una causa *definida, precisa i certa* de mal en el món, de moltíssims dels mals, al menys d'una meitat dels mals que afligeixen als homes. Aquesta causa són els *viciis humans*, fills de la torçuda però lliure voluntat humana. Els viciis humans són una causa enorme, de quantia formidable, en el conjunt de malvestats i misèries que els socialistes anomenen desorganització social.

Cada dona d'aquelles que heu vist, es filla d'una casa. D'uns pares als quals deshonra; això si no afegeix una infàmia nova a altre deshonra ante-

rior. Contempleu la dura nuditat de les llars visitades per la perdició d'una filla. I compteu: tantes filles, tantes llars, tants pares i tantes mares... I no obrim el capítol de la descendència, perquè de la prostitució a l'expositura i de l'abort a l'infanticidi, surtirien totes les horribles flors de la planta de maledicció que neix al sí de les dones, creades per Déu a fi de maternitat o de virginitat casta, quan són espatllades, triturades i destruïdes pel monstre del vici.

Considerem que la família és el primer valor social i el primer factor i element de l'economia, no sols de la privada sinó de la pública. Cada dona d'aquestes, que us exhibeix sa deshonra us mostra el cadàver moral d'una família o d'una serie de famílies substretes no sols a l'ordre moral sinó també a l'ordre productiu i econòmic, i us mostra també un descarnat problema econòmic, per cada persona afectada. Problemes individuals que reflueixen tots a la complicació i desfeta de la economia general, fatalment ferida per cada novell cas que s'acumula, de parassitisme, d'improductivitat i de misèria.

Un metge militar anglès ha publicat unes estadístiques, que retreuré altre dia, en les quals es redueixen a valor econòmic, els estralls causats per les malalties vergonyoses en els rengles de l'exèrcit i l'armada britànics. Es imponent la xifra de la pèrdua que en *lliures esterlines* representen al Estat, i per tant a la nació sencera, els serveis no prestats (dies de malaltia) i les despeses per aquella atenció causades, pels individus de mar i terra que infringeixen la llei moral de la continència. No cal dir que si l'estadística pogués igualment fer-se en l'element civil, veuríem xifres tant monstruoses, que ara son impossibles d'imaginar. I no es parla de les conseqüències hereditàries ni de les mòrbiques indirectes! Quan hom té al davant aquelles esgarrioses, positives, i eloqüents dades, hom es demana altra vegada: qui desorganitza el món?

Tots aquests malastres, que són de la banda de la devallada, del abís i l'estimball que deiem, son deguts en part principalíssima a l'èxit que en els sentits dels homes trova la ingent propaganda del vici, propaganda que és avui dia un colossal afer: la indústria de les atraccions i suggestions sirenesques que va xuclant riuades de gent i precipitant-la a l'avenc. I aquesta indústria del reclam carnal, si la poguessin valorar, veuríem que, comptant-hi espectacles, arts gràfiques i tota aquella part de modes i d'arts sumptuàries creada ja a intenció de vici, agabella una part importantis-

sima de la riquesa humana. El cinematograf per si sol, que deriva cada dia més cap a un sensualisme delirant, absorbeix més milions que qualsevol altre producte d'intercanvi o que qualsevol altre servei o suministre (llum, força, navegació, etc.) en les finances mundials.

Doncs bé, aquesta enormitat de mijans econòmics, i de totes menes, és aplicada a la empresa de pervertir individus, els quals un cop pervertits crearàn per aquest fet greus problemes i derivacions, que s'aniran multiplicant al través de les gèneres, afegint a la disbauxa econòmica de les

indústries de la temptació, la molt més funesta encara, disbauxa econòmica, de les conseqüències del pecat.

R. RUCABADO

NOTA

Acuso rebuda de dues lletres obertes, signades per M. Gavín i per Joan Torrent, amb objeccions relatives als meus articles sobre la moral i la sociologia. Entren en cartera per a publicar-se en companyia de les oportunes i respectives respostes.

R.

La ideologia del sindicalisme català després de la vaga del transport

La vaga ha passat a l'història

Els homes directors i rectors del sindicalisme llibertari, aquells mateixos que en altre temps, especialment en les grans vagues de 1918, 1919 i primer semestre d'enguany, atïaven la cavalleria desbridada missatgera de tots els radicalismes esbojarrats i criminals, alligonats amb la derrota última han tivat les brides en mal hora desfermades, confessant-se públicament, amb més propòsits d'esmena no pas dolorós penediment, davant de la única divinitat en la qual diuen creure, el poble proletari solemniament congregat en el míting del Nou del qual parlàrem en el número 120 de CATALUNYA SOCIAL, venguts per culpa dels procediments inoportuns emprats.

I el porta-veu en la premsa "Solidaridad Obrera" resseguint una trajectoria homòloga a la dels seus inspiradors també ha arreconat la literatura bèl·lica vaguista. Des del 12 de juliol en quin dia la organització sindicalista va demanar la pau sense condicions, tant si ve a tom com no, "Solidaridad Obrera", a cada repic de campanes predica seny i ponderació i consciència en les lluites a plantejar, aconsellant una revisió de procediments adequats a l'època, a l'objecte de reconquerir per al Sindicat Unic aquells llores ufanosos en altra hora, i avui ben pansits. Un dia, el 24 del mes passat, protesta indignat d'uns rumors, segons els quals, hi ha dintre l'organització qui pretèn provocar conflictes i vessar sang; si això fos cert, diu "La Soli", tindriem de marxar els que del comunisme llibertari en tenim altre concepte, no pas el de preparar crims a sou i assassinar gent. Un altre dia censura el prose-

litisme de la coacció i de la "Star" sols a propòsit per a fornir les rengleres del sindicat d'estòmecs desagraïts que l'abandonaran un cop conseguida la pesseta més de jornal. Ara condemna fortament l'atemptat contra el senyor Planell advertint als seus amics que de seguir jugant a foc serà impossible desenrotllar els plans de restricció del sometanisme i lliberació dels presos que els directors porten entre mans; ara rebutja tota mena de solidaritat amb atracadors i criminals, encara que aquests portin dintre la cartera el carnet confederal; avui critica les "truculencias de lenguaje" i demà alludeix dissimuladament a certs elements morbosos indesitjables.

Aquests renunciaments als procediments criminals, aquests anatemes contra els delinqüents individuals mai no havien estat pas estampats en les planes del porta-veu sindicalista i menys en els anys 1917, 1918 i 1919, que és quan més calia. Lleialment devem confessar que les planes de "La Soli", comencen silhabejar conceptes ètics en començar-se aquesta primavera la campanya contra el terrorisme. Som dels pocs que volem fer a Pestaña el favor de creure que aquella campanya antiterrorista nascuda, crescuda i morta en mans ensangrentades, en quant a ell i a algun altre es refereix, era predicada de bona fe, en el ben entès de que el cridar, prou foc, era per por de cremar-se. En el començament de l'era terrorista el sindicalisme no tenia cap visible, al qual poguéssim apuntar l'executor de les repressàlies, però en l'actualitat el nom i les fotografies d'En Pestaña i una dotzena més de

camarades són del domini públic, essent, doncs, molt natural que verament i sense maniobres ni segones intencions, desitgin de cor donar finit el joc d'aterrar caps, ja que han perdut el privilegi de tenir el seu a recés.

* * *

Queden empetitides aquelles faccies de l'ètica sindicalista, al costat de la marcada evolució que ha experimentat el concepte de vaga després del 12 de juliol, dintre la ideologia del sindicalisme català.

Bastava repassar periòdics, fulles, manifestos i peroracions per a recordar les excel·lències de la vaga, glossades a tothora pels líders de l'Unic, plantejada sense discreció ni mesura, sostinguda amb tenacitat i constància; entusiasme, altruisme i seguretat de la victòria, deien de la del transport en nom de la dignitat obrera; i proclamada la seva continuació amb entusiasta unanimitat, en el saló del passeig de Pujades. La vaga general, inclús la perduda, era el gimnàs on prenia flexibilitat i esperit combatent la musculatura dels militants, entrenant-lo pel dia no llunyà de la vaga general revolucionària, en la qual, definitivament el governament del poble passaria a mans del proletariat.

Però perduda la del transports, els conceptes han modolat, els tons han minvat. "La Soli", tot demanant rectificació a actituds anteriors, ha dit: "es tingué de declarar vagues amb excessiva freqüència i cansada la classe treballadora de tan continuades interrupcions en el treball, es tem que en reorganitzar-se els Sindicats es tornarà a procedir de la mateixa manera, i per això mostra la seva indiferència davant les reiterades invitacions que se li fan".

En les mateixes planes del porta-veu diari del Sindicat Unic, s'ha tingut de confessar que l'èxit de les vagues en anys anteriors guanyades, era degut més a les condicions econòmiques mundials que no a les forces del sindicalisme. La força avassalladora de les vagues, textualment s'ha dit, estructurava a l'organització, i no era l'organització la que guanyava les vagues.

Més eloqüentment i ben lapidàriament ho varen dir els oradors del teatre Nou. En Marcos, del ram dels transports, categòricament va afirmar que "la vaga ja ha passat a la història". En temps de condicions econòmiques favorables, pot utilitzar-se la força de la vaga; ara no. I el company J. Peiró, l'anarquista Peiró, deia el mateix, tot aconsellant que mai més els obrers abandonessin les eines del treball, aquelles eines que en teoria sindicalista són del qui les utilitza i que en abandonar-les, se'n fa una cessió tàcita al capitalista. Heu's aquí una afirmació interes-

sant: la vaga està en pugna amb la concepció comunista al abandonar els obrers l'instrumentatge de producció.

Quan els masells defensors de la vaga confessen la crisi de la mateixa; quan les publicacions relatives al treball de l'estranger fa temps que en lloc de vagues es preocupen del *chomage*, és l'hora a propòsit per a que els sociòlegs catòlics que sempre han sentit repugnància a la vaga, hi diguin la seva paraula definitiva i oportuna.

Ah! dim d'una manera particular a Acció Popular, que per medi dels senyor Montalvo, a Revista Social, i el senyor Rucabado, a aquesta revista, aquell doctrinalment i aquest incidentalment, han mantingut una posició continuada d'avorritment, per no dir altra cosa. Voldriem que aquests senyors i amics, fessin quelcom més que vorejar la qüestió. Un treball complet deu sortir de les seves plomes actives i del seu cap intel·ligent, en el qual es fixi la posició cristiana davant del concepte vaga.

Amb massa freqüència els escriptors cristians en profit d'un proselitisme mal entès, ens acostem massa a les afirmacions contràries. Potser fariem més feina quedant-nos, com l'alarb de la llegenda tancats a casa, esperant que el cadàver de l'enemic passés per davant d'ella. I passaria com ara ha passat el cadàver de la llibertat exagerada, matada pel ex-socialista Mussolini, com han passat les despulles moridores de la vaga, repudiada per sindicalistes i anarquistes, malgrat i semblar pocs anys enrera cometa enlluernador, però llampant.

J. BASTONS

Es poden fer economies...

La premsa de Madrid que no te cap relació interesada amb el Govern, demana economies a *palo seco*. Un diari diu que's poden fer 500 milions d'economies en cada ministeri. Aquest és un judici disbaratat. Però no hi ha dubte que's poden fer molts estalvis.

Un altre cofrade diu que si'ls Ministres no les fan de grat les economies, les faran per força, o les farà la Revolució.

Això de la Revolució és un mite vell. Prou que fa anys que governa aquesta descocada senyora!

I cabalment governa per mor d'aquests milions que volen que s'economitzin els aludits diaris.

Les formes sensibles de la propietat

Des de la cambra estant on escric, albiro unes cases brunes ça i enllà de la sorralada, enbolcalades en la calitja del juliol. Pertanyen les dites cases a una propietat immensa de terra no gaire rica, l'amo de les quals no hi ha estat mai. A l'altre indret de la serralada, en un coll arrocerai, sorgeix la casa pairal. Casa alta i quadrada, lliurada als quatre vents d'inconfundible estil renaiement. La façana, en bella rajola policromada, mostra les efígies dels nobles ascendents. Dessota, en inscripció llatina, es llegeixen encara els noms dels insignes barons, mig cavallers i mig pagesos. Un lleu somriure melancònic sembla alenar en la faç de tots ells.

Quant temps ha passat de la fundació d'aquesta casa ençà? El casalici actual és de principis del disset, però bastit sobre l'antic, *injuria fere dirutum*, segons resa la inscripció. Els masovers que l'habitaven l'han convertit en magatzem i pal·liça i contenen que els besavis llurs ja l'habitaven i segons tradició, no havien conegut mai els amos. Això sembla significar que els darrers estadants restauraren el magnífic casal com un monument als ancestrals. I després, tot satisfets, se'n anaren a ciutat, a fer de patges aduladors o macips cortisans. I ni ells, ni els seus hereus s'hi han atancat mai més.

I ve't aquí que si converseu una estona amb els masovers d'ara, un diuen prompte expressions així:

Amb els anys que nosaltres i tota la nostra ascendència paguem arrendament, aquesta propietat l'hauriem comprat dues vegades. O bé us exclamen: Abans, encara solia pujar una o dues vegades a l'any, el procurador; ara ens fa baixar a pagar a ciutat. Sinó fos per això, ens semblaria nostra, o bé que no tinguéssim amo.

I, efectivament, obren fins a certs límits, igual que no en tinguessin d'amo. Escamots de cabres esbrosten el bosc; faixes d'aquest són enceses cada temporada amb repetició sospitosa. Couen carbó, venen llenya i tallen arbres. I verament, tot dona la impressió d'un mas robat, o de la manca de l'amo, que s'ho miri i tracti amb l'interès de cosa pròpia.

Es clar que no es poden aprovar aquests procediments, ni nosaltres anem a afirmar que els drets del veritable amo han prescrit, pel fet de no haver estat mai a la propietat, i no sàpiguen quasi on cau tampoc. Però amb les fórmules simplistes i sensibles amb què l'home del poble teixeix els seus silogismes, l'amo s'emporta la culpa més greu dels raonaments i procediments dels

seus parcers o arrendataris. La jurisdicció de l'amo no es manifesta per la funció de cobrar l'arrendament. Funció tremenda, perquè si no hi respongués la del masover pagant, aquella de l'amo es manifestaria amb totes les menasses, coaccions i fins violències de la justícia revestida de la màxima autoritat. Però tampoc és del tot il·lògic el masover, que no coneix el seu amo, en preguntar-se: —Es que tota la funció del dret de propietat es redueix a cobrar l'arrendament, com una recaudació de contribucions?

Perquè si un orgue es manifesta per les seves funcions, un dret deu manifestar-se per la seva jurisdicció, per la seva capacitat moral i per la plenitud de totes les seves funcions, de *utendi et abutendi*. I en el cas del nostre propietari que no coneix la seva finca, la manifestació d'aquesta doble funció quasi és desaparecebuda del tot. Perquè el dret de cobrar només és *jus retendi* o bé *abutendi*?

No ens escau avui de contestar aquesta pregunta. Si hi ha un dret, amb aquesta nua relació, sembla ésser en la seva mínima valor moral. Si per cas, o serà tot negativament. Les seves negacions seran en no fer sentir en el parcer, masover o arrendatari envers l'amo cap de tot aquell enfilall de raons morals que constitueixen una jerarquia social, i fins i tot un règimen jurídic.

I si poguessin parlar les efígies dels ascendents que decoren la façana amb un somriure melancònic, aneu a sapiguer si trobarien lògics els raonaments dels actuals parcers, i reprovarien la conducta dels hereus llurs, que avui, diuen, que són els amos.

JOVENTUT SOCIAL

La Secció de Propaganda i Acció d'aquesta Joventut, està aplegant propagandistes especialitzats en les diverses matèries socials, comptant ja amb gran nombre d'inscrits. Els Reverends Rectors, Associacions Catòliques i Centres Culturals, que vulguin organitzar conferències, mitings, i tota mena d'actes públics de propaganda, poden adreçar-se a la dita Secció, especificant el caràcter dels actes que s'han de celebrar, assumptes que haurien de tractar-se, els oradors que són necessaris, etc., etc.

Oficines: Baix de St. Pere, 1, 3, 5 (Casal d'Acció Popular)

Contra la pornografia

Fracàs lamentable

Ara que En Portela, després d'abatre els fums dels pistolers de l'Unic, atenia nostres clams i començava una enèrgica campanya de desinfecció moral, ara l'han fet ministre.

Ministre de Foment.

Fins a cert punt, es compendria que el marquès d'Alhucemas hagués aprofitat les bones disposicions governatives de què ha donat mostra En Portela, com a governador de Barcelona, fent-lo ministre de la Governació, però, ministre de Foment?

I és que els partits turnants no consideren que els homes són per als càrrecs, no els càrrec pels homes.

Procedint amb aquest errat criteri el marquès d'Alhucemas ha donat, ha regalat a En Portela la cartera de Foment com podia haver-li adjudicat la de Marina.

La qüestió era recompensar a En Portela amb una cartera de ministre.

I ve't aquí fracassada la campanya contra la pornografia a Barcelona, i fracassades, igualment, altres campanyes plausibles d'En Portela a aquesta desgraciada ciutat.

Què l'importa al govern d'aquests fracassos? Què l'hi va a ell?

El cas és complaure als amics, servir a la clientela. Els interessos del país, el bé de la nació, la salut de Barcelona, què l'importa al govern de la Concentració lliberal?

Res l'importa.

Per això anem com anem.

Per això està Espanya rodant a tomballons pels abims de la guerra, de la bancarrota, de la demoralització, de totes les vergonyes i de tots els renunciaments.

Aquest cas d'En Portela és verament representatiu. Com volem que els ciutadans de Barcelona reaccionin contra els naturals pessimismes, contra les lògiques temenses, si els governs no deixen mai tranquils als governadors i quan n'hi ha algun que fa bona prova el treuen sense més ni més?

Així no es pot viure, senyors de Madrid!

Així es dona la raó als més violents extremismes polítics i socials.

Així es confirmen tots els pessimismes i es congria la guerra civil, incruenta ara, però Déu sap per quant temps...

Però — tornem a preguntar amb tots els deguts respectes — que no en sap res d'això que passa el Rei? Que tal volta ha perdut el dret constitucional de remoure i d'anomenar ministres? Que hi ha cap article a la Constitució que obligui al Rei a triar els ministres dintre dels partits turnants?

Perquè aquesta mena de governar que tenen els homes de què el Rei es val, o ha de valdre's, porten a Barcelona a l'enviliment i a la ruïna, però no menen a Espanya a millor sort...

El cas d'En Portela és verament representatiu, i els seus efectes, els generals a Espanya en tots els casos parells. Per això parlem com parlem.

C. DE LES SABINES

Avis interessant de l'Inspecció de Retirs Obrers

En eixir, el recent R. D. de protecció a les dones obreres i empleades, el requisit de la inscripció prèvia en el règim legal de retirs, per a percebre un subsidi immediat en el cas d'infantar, mou aquesta Inspecció a insistir sobre la transcendència que ofereix, per a les classes assalariades, la total implantació del retir obrer.

Ja no és solament l'obligació legal d'afiliar en el règim de retirs tots els assalariats compresos, l'únic resort que ha de moure les classes patronals i que ha d'estimular els elements assalariats a fer que tinguin efectivitat llur inscripció en l'esmentada assegurança, sinó, demés, la considera-

ció dels perjudicis que la falta d'inscripció prèvia pot ocasionar als obrers i empleats d'ambdós sexes, privant-los de l'obtenció d'importants beneficis concedits per altres lleis socials complementàries; tals com el sistema voluntari de millores en l'assegurança de la vellesa, l'assegurança subsidiària d'invalidesa pel recent avenç d'assegurança de maternitat.

La Inspecció Regional atendrà, a l'esmentat fi les indicacions que se li facin, individual o col·lectivament, pels elements interessats en les dites assegurances socials, i facilitarà, a tenor de l'apartat e) de l'article 5 del citat R. D., les informacions sobre la prèvia inscripció en el Retir, a les assalariades que tinguin dret als beneficis del subsidi maternal.

COMENTARIS

LA SERVITUD DE LA LASCÍVIA

Cada dia la prostitució va prenent més gran volada. Es una cosa trista, que fereix l'ànima, veure una noia que no ha abandonat encara el món daurat de l'adolescència, amb l'estigma del vici i de la concupiscència damunt del rostre. Comprenc que existeixin homes amorals i abjectes que mercadegin amb aqueixes pobres noies, però sembla increïble que hi pugui haver un home, un ser racional, que s'atreveixi a llençar al llot les flors més tendres i delicades del jardí de la vida. Certament que és la passió que entenebreix més els ulls dels homes, però Senyor, com és possible que no s'adonin del mal que fan!

He sentit sempre una gran compassió per les pobres pecadores. Heu's aquí, m'he dit moltes vegades, una dona que humanament no es pot redimir. Si es penedeix dels seus pecats i fa penitència Déu que és generós i magnànim la perdonarà, però el món no oblidarà mai la seva vida. No la perdonaran ni aquells que varen pervertir-la. Ja veieu, doncs, el mal que feu, joves irreflexius, que per apaivagar la set que us consum, llenceu al llot una vida. Vosaltres trobareu sempre una dona generosa que perdonarà els vostres pecats i turpituds, en canvi les víctimes de la vostra lascívia no podran mai incorporar-se a la societat, perquè aquesta les rebutjarà sempre. No es malmetent vidès i deixant-vos portar com una nau sense governall per les passions desbridades, com aconseguireu portar una mica de frescor als vostres llavis sedents, sinó revestit el vostre cos amb la túnica refulgent de la honestitat i posant al seu entorn el cinyell de la continència. La passió es un monstre d'una gran voracitat. Mai està satisfeta. Apropen els llavis a la font cobejada del plaer i sentiu dintre vostre una ardència més gran. Mentre no us allibereu de la servitud de lascívia, el vostre esperit serà entenebrit i en el vostre cor no hi haurà pau. El cos és una càrrega feixuga que havem de portar, resignadament fins que l'ànima empengui el camí de l'eternitat. El cos és fang i l'esperit és llum. No volguem, doncs, donar massa importància al fang i a la pols.

Es natural que respirant l'aire corromput de la ciutat hi hagin ànimes que es perdin. Per això cal lluitar, portant al cor la flama encesa de la castedat.

Val a dir, però, que moltes vegades les donzelles són culpables del mal que els fan aquells que no saben respectar-les. Els que juguen amb foc es cremen. Avui es juga amb l'arma perillosa de la coqueteria. Les donzelles mostren sense avergonyir-se la nuditat del pit i dels braços. Llegeixen novel·les sentimentals i eròtiques que arriben a desequilibrar-les.

Avui en molts tallers de modista, són llegides amb fruïció les revistes pornogràfiques. Com voleu que una noia sigui espiritual i honesta si s'acostuma a llegir obscenitats? Si se li acostia un jove groller i material, sabrà resistir les seves escomeses? Ah! no sabeu, pobres noies, el mal que us feu tenint en vostres mans aqueixes publicacions que si les autoritats tinguessin viu el sentit de la responsabilitat no deixarien publicar.

I que direm del ball? A les sales de ball és on es perden la majoria de les noies. Una donzella honesta no pot ballar els balls lascius que avui imposa la moda. Moltes noies somriuen agràides quan el jove ponderen les seves gràcies. Els plau que els joves les segueixin i els diguin coses a cau d'orella. Desconfieu de l'home que us afalaga. Un jove pur no té necessitat d'afalagar cap dona. Els que afalaguen és que volen obtenir una cosa que no s'atreveixen a demanar sense afalacs. Aquelles pobres noies que somriuen vanitosament quan algú les galanteja, no saben que aquells homenatges d'admiració no van adreçats a elles sinó a la materialitat dona. El caminant després d'haver apropiat els llavis sedents als regalims de la font, s'allunya satisfet d'haver pogut apaivagar la set que el consumia i mai més es recorda d'ella. El mateix fan els joves lascius que galantegen les noies. Desconfieu d'ells i fieu-vos únicament d'aquells que saben contemplar serenament el vostre rostre.

Si els joves van cada dia materialitzant-se, almenys vosaltres manteniu-vos bones i honestes. No sigueu flors que s'obren arran de tera, sinó roses exuberants que esclaten dalt del marge, on ningú les pot abastar. Sigueu inexpugnables com castells i plenes de seny com la dona forta de l'Evangeli.

J. CIVERA I SORMANI.

Els atracaments

- On va, senyor Ramón, tan carregat?
- M'han fet caixer d'un Banc i no vull exposar-me a perdre la vida.
- I la policia, per què serveix?
- La policia? Vostè viu a la lluna, senyor Llagostera. Quines preguntes més innocents que fal,,

Els soldats de quota

Tots els soldats!

A tots els que lluiten en les terres agres del Marroc, no se sap per què, voldriem amb tota l'ànima veure altra volta en el si de sa patria, perquè en el nostre amor de germanor no fem pas excepció de persones.

Però entre aquells infeliços lluitadors n'hi ha un estol, format pels soldats de quota del reemplaç de l'any 1920, als quals, sobre els horrors de la lluita, hi planeja una inquietud sense parió, contra la qual hem parlat fort i sovint, no pas tan fortament, emperò, com la inquietud exigeix.

Moguts, en vista de que la guerra del Marroc es va eternitzant, els pares dels soldats de quota, per un natural sentiment d'horror i d'indignació, tots els d'Espanya, han celebrat una magna assemblea a Madrid els discursos de la qual han sigut catilnàries formidables, roentes de foc, contra els governs que tal iniquitat cometeren i comporten.

No donem compte de totes les conclusions de l'assemblea perquè ja poden endevinar-se, i no cal dir-se com ens unim coralment a les principals d'elles; però cal fer-ne constar un parell que tenen certa novetat i és bo que se sàpiguen:

Supressió dels soldats de quota baix un regim d'igualtat per a tots els ciutadans espanyols en el servei de les armes.

Entaular una reclamació al Govern (que no pot ésser més justa), d'indemnització per infracció del contracte, que és ben palesa i ben injusta, certament.

També es demana l'abandonament del Marroc.

Tornem a dir-ho: La iniquitat que els governs han comès i continuen cometent contra els quotes de l'any 20, és d'aquelles que no tenen nom propi.

La sang innocent dels soldats, vessada injustament, bàrbarament, al Marroc per causa d'aquesta horrenda iniquitat, clama al Cel i caurà damunt de tots quants, directament o indirecta, en són culpables de que es vessi.

Bells exemples al poble

Tot prenent el cafè amb llet del desdèjuni, se'ns acostà, somrient, el simpàtic cambrer, i gairebé a l'orella, ens diu: "Que no ho sap? Avui hi ha funció al Balneari!" "Ah, sí?" "Sí, senyor. Don Onofre, aquell que pinta tan bé, ahir tarda, en deu minuts va endegar una pila de "mantons" de Manila, de tots colors; i aquest vespre, se'ls posaran les senyoretes, i, amb piano de manubri, hi haurà ball d'"apaches"!"

Efectivament; aquella nit, a quarts de deu, el pati fronter a l'"hall" de l'Hotel, bullia de gentada. Uns quants fanalets a la veneciana, esblaimats per la claror potent de quatre "focus" elèctrics, semblaven agonitzar de voluptuositat a les notes cridaneres d'un d'aqueixos típics pianets. Els mantons i llurs parelles, no es veien, però, enlloc. Ja pensàvem si havia sigut una broma del cambrer, coneixedor del nostre tarannar, quan, de sobte, un dels passos dobles més recaragolats del patriotisme central, ens féu girar els ulls devers la gran escalinata, allà on mirava tothom embadalit.

Formats per parelles, baixaven els "mantons" damunt les espatlles més o menys fresques de les nenes; cada una d'elles penjada al braç del jove corresponent, que lluia al coll, un mocador vermell com una rosella. Eren els "apaches", amb les "appachinettes"; eren els xisperos amb les manoles; eren els perdularis amb les xavales; entenem-nos: no ho eren; ho representaven, i

es disposaven a ballar com si ho fossin de debò. I, en realitat, ballaren afrosament; repulsivament; fastigosament; indecentment!

Nosaltres mai no havíem presenciat una semblant dansa; no ens la podiem, doncs, figurar; però encara menys suposar podiem que, senyoretes que volen ser-ho; nenes que freqüenten els sagraments en sa majoria, per moda, per seguir l'actual corrent estulta, es rebaixessin així; i, menys encara, que joves formals, dignes, alguns d'ells fins respectables, hi condescendissin, ni com a homes ni, menys encara, com a catalans.

Però, ço que més ens indignà, fou veure-hi el poble; els homes, dones i criatures, de la rural vileta, contemplant-se aquell espectacle insospitat, estrambòtic, descostat... i baixíssim. Els que ballaven, ens feien fàstig; els espectadors, veritable llàstima; tot plegat, fondíssima vergonya.

L'endemà potser en desagravi als bons costums i a la noble terra nostra, les sardanes, alegroies, sanitoses i bellíssimes, desinfectaren aquell espai català i cristià, ahir profanat; però... ah, que la mala herba creix i s'escampa! Un d'aquests dies, i molt més a l'engròs que en la vetlla abans citada, en riallera vila de la costa llewantina, la colònia (vergonya per la nostra ciutat) dóna, als ulls aclarits pel sol de la marina dels pacífics vilatans, l'espectacle fastigós d'un altre gran ball d'"apaches"! I això, en un Casino que es diu catalanista!

VERAX

1 de setembre, 1923.

La reducció dels armaments

Després de la guerra gran les nacions que lluitaren han restat exhaurides, i, per tant, és natural que s'uneixin per tal de reduir els armaments. No ens fem de totes maneres il·lusions. Aquest acord no farà minvar l'odi del cor dels homes, sinó que servirà únicament per a fer més lleugera la càrrega dels Estats que amb la guerra varen rebre una forta sotregada. Nosaltres, però, que per damunt de tot hi posem nostres sentiments cristians, esguardem amb joia l'intent de restablir a Europa l'imperi de la pau.

Cal, doncs, ocupar-se d'un fet que pot tenir una gran transcendència.

La Comissió de la Societat de Nacions per a la reducció d'armaments, en sa última reunió celebrada a París, ha pervingut a redactar un text de pacte de mútua garantia a base de les idees contingudes en els projectes anteriorment presentats amb tal fi per lord Robert Cecil i el tinent coronel de l'exèrcit francès senyor Requin. Convé un aclariment immediat. Com que la Comissió no està constituïda per representants dels governs sinó per personalitats elegides pel Consell en virtut de sa individual competència en assumptes internacionals, el treball de la Comissió no constitueix, per ara, sinó una proposició d'una gran majoria dels seus membres que encara ha d'ésser discutida per l'Assemblea de la Societat, i que sols pot atényer la importància de veritable compromís internacional quan els governs, en el ple exercici de llur sobirania, es resolguin a donar-li llur adhesió en la forma en què aquella definitivament l'accepti i recomani.

Les parts contractants, partint del postulat que tota guerra d'agressió constitueix un crim, i juramentant-se, per tant, per a no fer-se culpables de tal crim contra cap nació, es comprometran col·lectivament i individualment a acudir en socors d'una nació qualsevol que, després d'haver reduït els seus armaments en la frontera que el tractat fixa, sia víctima d'una agressió.

Si una de les parts considerés que els armaments d'un Estat signant del tractat excedeixen als límits fixats per endavant, i en l'eventualitat que la política agressiva o els preparatius militars d'un Estat, signatari o no del pacte, induïxin a fer tèmer el perill d'una probable ruptura d'hostilitats, el govern que es senti amenaçat podrà comunicar els seus temors al Secretari General de la Societat de Nacions, el qual haurà de convocar immediatament el Consell. I si aquest

opina que en efecte hi ha motius justificats per a sospitar una agressió, procedirà a pendre les mesures que cregui oportunes per a conjurar el perill.

En cas d'agressió contra una o diverses parts contractants, el Consell de la Societat haurà de decidir, almenys dintre de quatre dies, des de la data que el Secretari General tingui coneixement del fet, quin dels Estats compromesos en les hostilitats és l'agressor. I les parts contractants quedaran obligades, qualsevol que fossin les clàusules dels acords particulars existents entre aquelles, a acceptar la decisió formulada pel Consell. Per als efectes d'aquesta estipulació, no pendran part en la votació corresponent els Estats en lluita, ni els que hi estiguin associats per virtut de convenis particulars, fora que els restants membres del Consell decideixin altra cosa.

Les parts contractants s'obligaran a prestar a qualsevol Estat cosignant víctima d'una agressió l'ajuda que el Consell recomani com a més eficaç, i, per consegüent, a pendre de seguida les mesures que siguin necessàries perquè aquell entri en joc en l'ordre d'urgència que les circumstàncies exigeixin. En això el Consell podrà decidir l'aplicació a l'Estat agressor de les sancions econòmiques (bloqueig) prescrites en l'article 16 del Pacte de la Societat de Nacions; comunicar als Estats als quals correspongui prestar auxili quines són les forces que han de posar a la seva disposició; pendre les mesures necessàries per assegurar la prioritat de les comunicacions relacionades amb les operacions; preparar un pla de cooperació financiera a fi de dotar l'Estat agredit dels fons necessaris per a la defensa; i nomenar, amb el consentiment de l'Estat interessat, el general en cap, instruïnt-lo sobre la naturalesa i els objectius de la seva missió.

Per a tots els casos d'agressió definits pels acords particulars, els Estats signants podran comprometre's a posar immediatament en execució el pla de mútua ajuda anteriorment convingut. En qualsevol cas, els Estats participants en un acord particular hauran d'informar sense trigança al Consell sobre les mesures defensives que creguin necessàries. I les parts contractants vindran obligades a proporcionar als Estats mancomunats en un acord defensiu de la naturalesa descrita l'ajuda que el Consell tingui a bé recomanar dintre de les condicions establertes.

Les parts contractants, hagut esment de la seguretat que els haurà d'aportar el tractat, s'o-

bligaran a posar en coneixement de la Societat de Nacions la reducció o limitació de llurs armaments que considerin proporcionada a les garanties derivades, per una part, del tractat, i, per altra, dels acòrds defensius complementaris. També hauran d'obligar-se a cooperar en tot pla general de disminució d'armaments que el Consell proposi en execució de l'article 8 del Pacte de la Societat. Aquest pla serà sotmès a l'examen dels governs i, una vegada aprovat per aquests, les parts contractants tindran l'obligació de posar en pràctica la reducció acordada en el termini de dos anys.

Les potències pactants es comprometran a proporcionar a la Societat totes les dades que aquesta els demani sobre llurs institucions armades; i, en principi, no vindran obligades a participar fora del continent en què estiguin situades en les operacions militars empreses en virtut del tractat.

Totes les despeses d'aquestes operacions, així com els danys derivats de la guerra, hauran d'ésser sufragats per l'Estat agressor fins al màxim de la seva capacitat econòmica, i el cobrament de les sumes corresponents tindrà prioritat sobre qualsevol altre deute adquirit pel dit Estat, directament o indirectament, en el curs de les hostilitats.

Els representants de les classes obreres dins la Comissió s'han manifestat unànimes en l'aprovació dels resultats obtinguts. Heu's aquí, per

exemple, algunes paraules de Lleó Jouhaux publicades en "Le Quotidien" de París: "L'actual projecte de garantia dona al Consell de la Societat de Nacions l'autoritat moral necessària per a intervenir en la forma que prescriu l'article 8 del seu pacte constitutiu, i per a establir, obligatòriament, el pla de desarmament general, que és, en realitat, l'única salvaguarda possible de la pau. Demés, el tractat que acabem d'adoptar permet a aquelles nacions que, per una o altra raó, encara no formin part de la Societat de Nacions, de reclamar igualment per a elles la garantia de solidaritat i la vigilància moral de la Societat. Però el que sobretot hem d'acollir amb joia en el tractat és que aquest posa virtualment fi als acòrds secrets d'abans, els quals, sots pretext de mutu auxili, no tenia altre objecte que preparar ofensives concertades. D'aquí endavant, tots els acòrds particulars hauran d'ésser sotmesos a l'examen de la Societat de Nacions, la qual haurà de cerciorar-se quant a la realitat del seu caràcter purament defensiu i gaudirà la facultat de desencadenar la solidaritat efectiva de tots els seus membres contra l'Estat que el Consell hagi declarat agressor."

Ara esperem que l'Assemblea de la Societat de les Nacions aprovi aquest projecte. Si l'aprova potser de moment s'evitaran guerres sangnants que empobreixen els pobles i abrandin l'odi del cor dels homes.

El Congrés de Junsbruck de Joventuts Catòliques

Ha conseguit veritable importància aquest Congrés Internacional de Joventuts Catòliques. Espanya ha estat en ell representada dignament i figurarà en el Comitè que es constitueix per a donar unitat i universalitat a l'acció fecundant de les Joventuts Catòliques. Aquest era un dels objectes principals del Congrés.

Un altre, igualment principalíssim, era la protecció i difusió de l'acció missional, punt que ha sigut objecte d'especial atenció per part de tots els congressistes, els espanyols particularment.

S'ha estudiat i es portarà breument a la pràctica un pla d'actuació religiosa-social acomodada a les característiques del jovent catòlic militant, que fa concebre bones esperances.

Una nota especial del Congrés ha sigut l'estreta, l'afectuosa germanor, que ha regnat entre els congressistes i en totes les seccions i deliberacions que han tingut lloc. Nota de pau.

Nota de superació religiosa en totes les qüestions i en tots els interessos i les passions que deslliguen, i enfurismen, i repellen als homes i a les nacions avui dia.

Vàries voltes hem dit que és el catolicisme qui, a la fi, portarà la tranquil·litat i l'harmonia al món, i cada Congrés d'aquest llinatge ho demostra palesament.

Al Pare Sant li ha complagut molt aquest Congrés, que ha beneït amb paternal efusió.

D'ací i d'allà

Si quan la guerra europea, les nacions bel·ligerants haguessin tingut tants estratègies com nosaltres, encara seguirien lluitant.

A Espanya tots els generals es senten capdills, però la guerra del Marroc no s'acaba. Es veu que l'exèrcit és una família, però molt mal avinguda. No sé pas què pensaran els estrangers dels oficials espanyols. Cada dia els generals fan declaracions i es combaten els uns als altres.

Tothom parla, menys el ministre de la Guerra, que és l'únic que hauria de parlar.

La llei de tinença d'armes ha obtingut el fracàs que ja era d'esperar.

L'únic que s'ha aconsegut amb la dita llei és desarmar la gent honrada. Un home honrat no s'atrevirà a portar una arma per a repel·lir una possible agressió perquè sap que hi ha una llei que castiga amb presó a aquells que en porten i en canvi un criminal no deixarà de portar-ne perquè li és indiferent anar a la presó.

L'arma de la gent decent és un xiulet, i l'arma dels malfactors és una pistola.

Es natural, doncs, que els pistolers segueixin cometent atracaments.

Els vinga comprar pistoles i nosaltres vinga comprar xiulets.

No volem pas dir que els ciutadans hagin d'anar armats fins les dents. No; però és ben graciós que el Govern en comptes de combatre el terrorisme, hagi promulgat una llei que de fet afavoreix a aquells qui volia combatre.

El governador senyor Portela ha blasmat l'administració de justícia.

Què passa a Barcelona? És que es pot robar impunement? És deixen en llibertat els pistolers acusats d'haver pres part als atracaments.

Després es dirà que a Barcelona hi manca civisme. El què falta és unes bones deixuplines que foragitin els mercaders que dificulten l'acció de la justícia.

De Praga anunciaren l'arribada de la delegació espanyola que ha d'assistir al Congrés internacional d'Instrucció.

Si que l'anem a buscar lluny la instrucció a Espanya!

En sapiguer-se a Màlaga l'indult del caporal Sánchez el poble, entusiasmat, s'agombolà davant

de la presó i demanà que tregués el cap en Sánchez.

L'hèroi, efectivament, tregué el caparró acompanyat d'un acofdeó amb el qual executà la "Marcha Real" que el poble aplaudí rabiosament.

No pararen aquí les ximpleries d'aquest entusiasme, que fa enrogir les galtes...

Al ball-redó de Tànger, fins avui es deia que eren tres les balladores. D'aquí endavant seran quatre.

Itàlia vol pendre part en la dansa i, per tota solitud, ha enviat allí un vaixell de guerra, desembarcant vint carabiners per a començar el ball. Diuen que Bèlgica també hi vol ésser.

Com més serem, més riurem!

El govern d'Àustria continua despedint empleats. En canvi a Espanya segueixen augmentant, amb el bon entendre que n'hi ha grans estols que encara demanen augment de sous.

Veritat és que els vinents pressupostos solament tindran dèficit inicial "oficial" de uns mil milions de pessetes.

Dèiem l'altre dia que per deu rals es pot ésser milionari de marcs.

Ara amb una pesseta n'hi ha prou per ser-ne.

Prompte en els donaran de franc. I encara pot ésser que ens paguin el treball d'endur-nos-los.

Tots sabem que el regíme arancelari d'orientació lliure canvista que estem plantint, es va adoptar per a protegir els productes agrícoles.

I no hi ha cap agricultor que no es queixi de la depreciació dels fruits de la terra.

Els cultivadors de l'extensa conca del riu Segura, entre altres, telegrafien desesperats al Govern exigint la protecció necessària per a no arruinar-se.

Podria dir-nos algú a què aprofita aquest regíme imposat per l'Alba i companyia?

La llei de tinença d'armes està donant magnífics resultats. En el famós atrac de la casa Salisachs, tots els pistolers portaven pistoles com trabucs i alguns del atracadors en portaven una a cada mà, i els amos i dependents no en portaven cap gràcies a dita llei, que sembla feta en profit dels pistolers.

I aquesta llei és l'únic que se li ocorregué al Govern per a posar remei a l'estat salvatge de Barcelona!

Noticiari

ESPANYA

—La Unió Professional de Dependents i Empleats de Comerç, després de les laborioses gestions prop de la Companyia Transatlàntica ha pogut obtenir que la mateixa implantés en les seves oficines el treball intensiu.

—Des del primer de setembre que està oberta la matrícula d'Estudis Normals de la Mancomunitat de Catalunya. L'ingrés és lliure per mestres i mestresses i batxillers, però es dona el caràcter de prova al primer trimestre d'estudis.

La carrera dura tres anys, i les matèries d'estudi són essencialment tècniques i professionals. Durant l'últim any es fan pràctiques completes i amb responsabilitat professional en escoles de la Mancomunitat i de l'Ajuntament.

—El Centre Obrer de Nostra Dona del Carme, de Barcelona, és una de les entitats socials-religioses més simpàtiques i de més profit, sens dubte, de totes les seves similars. Cal protegir-la amb eficàcia.

—Ens ha sigut remès el programa del XXIII Certamen científic-literari que celebrarà aquest any, a Sevilla, la Reial Associació de Mestres de Primera Ensenyança "Sant Cassià". Es molt complet i força interessant.

—Ha sigut aprovat en Consell de ministres, el Reglament orgànic i de procediments del Ministeri de Treball. Ara tot està en què es treballi.

—Es projecta construir edifici propi sumptuós per l'estatge propi del Ministeri del Treball. Com que som tan rics!

—La Mancomunitat ha reelegit president de la mateixa a En Puig i Cadafalch.

—Gràcies a Déu ha plogut quelcom i ha minvat la calor.

—L'Escola d'Administració fa públic que durant tot aquest mes de setembre queda oberta la matrícula per als dos cursos de què es componen els estudis que es donen a l'esmentada escola. El primer compendrà cinc assignatures, i el segon sis.

El cost de les matrícules és de 50 pessetes per dret d'entrada, 10 per a les assignatures que tenen dues hores setmanals, i 15 per a les que en tenen tres.

La matrícula es podrà efectuar de deu a dotze del matí de cada dia de treball, a la Secretaria de l'esmentada escola, carrer del Bisbe, Pala de la Diputació.

—Els sindicats rojos treballen activament per a organitzar els jornalers d'Aragó baix la seva

comanda i segons llurs principis. Per ara no els va pas malament la campanya.

—El governador de Saragossa ha donat possessió en la Junta Provincial de Reformes Socials, als obrers catòlics elegits recentment per a la mateixa, elecció que combateren a sang i a foc els obrers socialistes, portant aquesta qüestió al Ministeri del Treball.

—Agraïm les invitacions rebudes per assistir a la canònica i grandiosa Coronació de la sagrada imatge de Nostra Dona de la Gleva.

—El Cardenal Benlloch, acompanyat d'una lliudíssima ambaixada, ha sortit del port de València per a visitar en nom d'Espanya, degudament invitada, a Xile i altres repúbliques germanes de l'Amèrica del Sud.

—Ha sigut firmada la distribució del crèdit destinat al foment de construcció de cases barates.

ESTRANGER

—Comparant, en una estadística francesa, els anys 1921 i 1922 el moviment en els sectors de naixements i matrimonis, resulta una baixa alarmanant, que és de 53.550 en els primers i 73.001 en els segons.

Alemanya pot esperar tranquil·lament, com l'àrabe del conte...

—Segons En Melgar, gran francòfil, a França hi ha 15.000 mestres bolxevics i 60.000 socialistes. L'escola és laica. Pobra França!

—La Confederació Italiana del Treball, socialista, reunida a Milà, ha resolt afirmar la seva independència dels partits polítics i propugnar solament una política de treball i llibertat.

—A Roma són cremats públicament, a les places públiques, els paperots pornogràfics.

—El govern italià ha prohibit que els cines en què hi entrin nois hi hagi pel·lícules que puguin escandalitzar-los o mal educar-los.

—A l'Argentina, al Brasil, a Costa Rica i al Perú, es va restablint l'ensenyament religiós a les escoles públiques. Convindria que s'enterés d'aquest fet la junta directiva del Centre Autonomista de Dependents del Comerç, que té laiques les seves escoles.

LLIBRE NOU

ANGOIXES SOCIALS

FER R. RUCABADO

Un volum de 200 pàgines :: Preu: pessetes 3'50

Pot demanar-se a n'aquesta Administració o bé a l'Editorial Poliglota, Petritxol, 8 - Barcelona

D'EXCURSIONISME

Res més interessant, certament, que les excursions al Pirineu Català, aquest Pirineu tan sublim i tan immensament bell que fou cantat un dia pel geni immortal de Verdaguer. Diem "res més interessant" pel fet de les facilitats amb les quals hom topa per a fer les excursions esmentades.

Cal sortir de Barcelona (Nord) amb qualsevol dels trens que van a Lleida. Un cop a Tàrrrega, la simpàtica ciutat frontera de l'Urgell i la Segarra, una casa important per demés, el Garatge Sport, d'En Jaume Castells, situat al carrer de Ponent, us facilitarà automòbils equipats amb tot el luxe que permeten les carreteres de l'estat espanyol, ço que equival a dir que permeten viatjar amb la màxima comoditat. Disposa de turismes de dos a sis seients i d'òmnibus propis per a collectivitats. Els preus són sumament econòmics, tan com permeten les circumstàncies actuals. Això vol dir que si els amants de la naturalesa no aprofiten una tal avinentesa per a visitar aquest estiu les belleses immenses i incomparables del nostre Pirineu, serà perquè no voldran, ja que comoditats i facilitats no poden haver-n'hi més, certament.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canaries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

LEGIA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

PER A ENRIQUIR

la sang, augmentar la gana i fortificar el sistema nerviós, és un medicament sens rival l'aixarop

Hipofosfitos Salud

També es recepta a les criatures delicades i malaltices. Favoreix a ells el desenrotllament del sistema òssi. Totjust començat a pendre'l, la rosada color de llurs galtetes proclama les excel·lències del preparat, Aprobat per la **Reial Acadèmia de Medicina i Cirugia** :: 29 ANYS DE EXITS EN CREIXENÇA.

Avis: Rebutgi's el pot si no s'hi llegeix en l'etiqueta exterior, amb tinta vermella, HIPOFOSFITOS SALUD perquè amb freqüència i per a major lucre en la venda, hom n'ofereix de similars

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 157